

Florencio Gutiérrez

avant...!

P. O. U. M.

figueres, 17 de febrer del 1937 - número 10

J. C. I.

redacció: joaquim maurín. 8

unió sagrada

La caiguda de Màlaga ens fa pensar amb el tro que anuncia la tempesta que s'apropa.

Aquest fenòmen natural ens posa alerta: Màlaga en mans del feixisme internacional, ha de fer reaccionar virilment a tots els sectors antifeixistes. Si algun deixa de reaccionar mereix ésser qualificat de traïdor i com a tal s'ha de tractar.

Una campanya insidiosa i vil anava intoxicant la reraguarda. S'aconseguia que se li prestés més atenció que al perill evident de l'invasió peninsular per part d'un exèrcit poderós, disciplinat i amb copiós i ben modern armament.

La campanya rastrera i solapada era consentida pels governants i s'arribaven a emprar mides draconianes contra organitzacions que havien donat, que donaven i que donen els seus millors homes per abatre al feixisme assassí i per crear damunt les cendres de la reacció espanyola una societat digna, fraternal i justiciera.

Potser ara amb la pèrdua de Màlaga —darrera víctima del feixisme italo-alemany i que fa més extensiva i dolorosa la llista de ciutats heroiques: Badajoz, Toledo i Irún—s'imposarà el sentit comú acabant-se amb les difamacions i calúmnies i dedicant tots els esforços a un sol objectiu: acabar la guerra i consolidar la revolució.

De totes maneres per aconseguir els nostres propòsits ens cal l'apoi decidit i desinteressat dels que ens governen. Per això no ens cansarem de repetir que és de peremptòria necessitat, la formació d'un govern netament obrer que, recollint íntegrament les ànsies de lluita del proletariat, li dongui els mitjans bèl·lics precisos per aturar l'allau feixista i aniquilar-lo.

Ens trobem en una situació veritablement difícil. A grans mals però, grans remeis. Això és el que han de recordar els dirigents de les organitzacions obreres revolucionàries, que saben positivament que darrera seu, en peu de guerra, hi tenen un exèrcit invencible que els seguirà on convingui.

I aquest exèrcit, format per tot el poble treballador, degudament dirigit per companys responsables i sapiguent perquè lluita, portarà fins a la fi les consignes clàssiques llençades per aquelles organitzacions que han demostrat plenament i amb tota claretat, que estan disposades

full setmanal

la solució

I bé Perquè enganyar-nos? Hem passat pocs moments tan greus com aquests. Són moments els d'ara — els d'aquesta setmana, — gravíssims, decisius. Podem perdre la guerra i la revolució. Màlaga ha estat — serà — l'últim i definitiu avís.

Causes? Perquè escatir-les? Ja arribarà el moment de les responsabilitats. Ja arribarà i ens coneixerem tots. Els que hi erem el 19 de Juliol i els que no hi eren.

Els que han boicotejat els fronts per por de la revolució i els que han lluitat i mort per ella

Ja arribarà, però ara el que cal, i amb urgència, és la solució. I la solució camarades, es donava el diumenge passat a Barcelona. La donaven les Joventuts Revolucionàries. Els 60.000 joves que a la plaça de Catalunya demanaven armes per batre el feixisme.

La solució és aquesta i està en les conclusions. La Joventut Revolucionària, pren des d'ara la direcció de la guerra i de la Revolució, i serà ella, la que porta el pes de la lluita, la que donarà la solució.

La solució que feu guanyar a Barcelona i a Madrid. I a València. La solució que feu prendre Casp i pobles de Mallorca i feu recular els feixistes pels cimalls de Samosierra. La solució que ja va donar Danton, el creador de la revolució francesa

Audàcia, audàcia i audàcia!

Sota aquesta consigna i units per un mateix ideal, les joventuts revolucionàries es comprometen a guanyar la guerra i la revolució o morir — com digué Miró — al peu de la barricada.

PALLAC.

15 cts.

costi el que costi i caigui qui caigui a no deixar-se escamotejar la revolució social.

Aixequem ben alta la bandera vermella de la reivindicació proletària. Que el seu color ens recordi la sang generosa dels camarades traspassats i fem que sota els plecs de la mateixa s'hi vegin units fraternalment tots els explotats.

La unió sagrada que ens assegurarà el triomf contra l'enemic secular: el capitalisme, casta creadora del feixisme criminal.

s'han d'abolir les escoles particulars

Hem de reconèixer la meritòria tasca que ha realitzat el C. E. N. U. en les escoles i que s'ha pogut dur a terme aprofitant l'estat de transformació social que viu latent el nostre poble desde mitjans del passat juliol.

Cal però assegurar aquest treball dedicant la màxima atenció a fer una depuració a fons dels elements que s'anomenaren la manera precipitada—exigència de les circumstàncies—per cuidar-se de la preparació intel·lectual dels nostres infants.

Sabem que existeixen pedagogs que han tret la pols del títol que tenien, des de que el varen obtenir, dins el marc trist d'un quadro penjat en el despatx, per a satisfacció pròpia i perquè els visitants recordessin que tractaven amb un ciutadà distingit, que aprofiten ara l'ocasió per fer valdre els seus drets. Drets que no poden pas ésser patentitzats pel títol en qüestió, sinó que cal confirmar-los pràcticament demostrant suficient vocació per exercir tan important càrrec, com és el de cuidar-se de la formació de l'intelexte de la nova generació que serà la que ha de consolidar definitivament l'obra que ara estem començant.

Per això qui pot fer-ho te l'obligació de vetllar pels infants i vigilar als nous mestres perquè rutllin degudament. Si algun d'ells confon la missió que te encarregada i vol aprofitar-se de la seva situació per dedicar bona part de temps a frivolitats poc escaients i de mal gust, és precís que se'ls deixi immediatament cessant.

Ara bé, essent nosaltres fermes defensors de la societat sense classes,

volem fer resaltar que és de suma urgència que en materia d'ensenyament és vagi ràpidament a abolir tota mena de distincions. Concretament, entenem que ha arribat el moment d'acabar amb els que de l'ensenyança n'havien fet un profitós negoci. Aquests mercaders no tenen raó d'existir. L'escola vol voluntat, sacrifici, amor. No admet de cap manera esperit de comerciant, especulació, brutalitat.

Hem d'anar amb tota decisió a abolir les escoles particulars. Si hem acabat amb l'ensenyança jesuítica, no hem de volguer que els mestres particulars siguin ara els successors dels religiosos, en el sentit, sobretot, de consentir categories en l'ensenyament.

Es evident i notori que les famílies benestants—encara en queden—apuraran tots els mitjans abans de portar els seus fills a la única escola que te raó d'existir. L'escola sincerament popular que propaga el C. E. N. U. on

no hi ha jerarquies, ni en els professors ni en els alumnes. On solament pot admetre's una superioritat en capacitat intel·lectual que és destina íntegrament al servei encomenat.

Amb la desaparició de les escoles particulars aconseguirem que els infants és vagin fent amb la idea que so's existeix una classe. La classe dels productors, dels que anhelant una societat millor, ho sacrificuem tot a la mateixa.

Per l'abolició de les castes és indispensable començar pel primer graó: l'escola única.

Confiem que ben aviat el nostre desig és transformarà en una bella realitat que representarà un pas decisiu a favor de l'actual obra revolucionària.

MARIUS SUIRAM

un altre heroi

Ens assabentem que el nostre company Carreras, de les Escaules, que lluitava en la columna Joventut Comunista en el front d'Ossa, ha estat mort per una bala feixista.

No cal dir com sentim la seva mort. Sobre el teu cadàver de camarada jove, jurem venjar-te portant la revolució fins a la fi, fins a vèncer o morir.

avis

carnets 1937

Es posa en coneixement dels militants locals i comarcals que no hagin retirat el carnet d'afiliat de l'any en curs, que si abans de fi de mes encara no l'han retirat, seran donats de baixa sense altre avis.

unión y mando único

Unión y mando único, son dos cosas urgentes y necesarias. En ello estamos conformes todos los antifascistas; pero no debemos consentir que los profesionales de la charlatanería política hagan de tal anhelo una burda maniobra en perjuicio de la Revolución.

Me refiero a los que dando gritos histéricos hacen de tales palabras un banderín político para aplastar y eliminar a los verdaderos revolucionarios, mientras se aproximan (siendo absorbidos por ellos) a los antirrevolucionarios, burgueses y ex-fascistas. Estos mismos presentan al P. O. U. M., como enemigo de la unión. Bien saben ellos cuánta falsedad y mala intención hay en esta afirmación, pues saben muy bien que el P. O. U. M. intenta por todos medios a su alcance reunir a todos los partidos y organizaciones revolucionarias.

Ellos en cambio, malgastan sus mejores energías en atacarnos y calumniarnos; pretenden unirnos asaltando nuestros locales, incitando u ordenando la incautación de nuestra emisora de radio y nuestra prensa de Madrid; pretenden unirnos con los que nos prohíben exponer nuestro pensamiento revolucionario en plena Revolución; pretenden unirnos llamándonos fascistas y con cobardía inaudita rehuyen ser juzgados ellos y nosotros por el Tribunal Popular que nos debe fusilar a nosotros por fascistas o a ellos por indecentes calumniadores, sembradores de rencillas y odios.

Estos mismos intentan unir a los trabajadores arrancando de su espíritu la vivificadora esencia revolucionaria y les inducen a defender la república democrática, paraíso de ricos y burócratas (acaso ellos lo sean o esperan serlo algún día), donde el obrero es explotado, siendo esta inicua explotación amparada por las leyes.

Estos son los que nos dicen a gritos que nos van a unir, pero sus actos y fracasos demuestran que están en camino de hundirnos a todos. Sus gritos estridentes, destemplados y

mal avenidos con sus palabras son para desviar la vista del trabajador de sus propias conveniencias hacia el espejismo engañoso que ellos nos presentan.

Nosotros, por el contrario, luchamos intensivamente para unir a todos, absolutamente a todos los trabajadores verdaderos, interesados en el triunfo de la Revolución.

Deseamos un mando único; pero un mando que necesita contar con toda nuestra voluntad y entusiasmo y para ello debe ser de nuestra abso-

luta confianza. Mando obrero, netamente de carácter proletario y revolucionarismo latente y no ése revolucionarismo descolorido y de medias tintas que desean imponernos los «republicanos» del P. S. U. Un mando capaz de llevar adelante la guerra e impulsar la Revolución y no el que pueda hacer posible la contrarrevolución, pues ganar la guerra y perder la Revolución es ceder al fascismo una posición que le servirá para organizarse y fortalecerse, y conseguido ésto esclavizarnos o destruirnos en un día no lejano.

CLAUDIO BORJA.

Saludem el Front de Joventuts Revolucionàries com un auguri de victòries!

Cal reconquerir les essències del 19 de Juliol.

Heus ací la tasca grandiosa que la història encomana al Front de Joventut Treballadora Revolucionària:

Tot Catalunya en peu de Guerra!

Figueres, desperta!

Heus ací les conclusions adoptades pels Joves Revolucionaris:

1. *Mobilització general*
2. *Totes les armes llargues al front; adoptar les mesures necessàries en el terreny econòmic i bèl·lic per a guanyar la guerra.*
3. *Refermament de la unitat antifeixista, però veritable.*
4. *Mesures necessàries per a assolir una marina, una aviació i un exèrcit revolucionari, garantia de la victòria.*
5. *Responsabilitat plena en els comandaments de les forces i en la direcció del país.*
6. *Ni un pas més en el camí contrarrevolucionari. El poble anhela que els fets iniciats el 19 de juliol siguin endegats per a vèncer en la guerra i realitzar la revolució social.*

Per tot això, el Front de la Joventut Revolucionària començarà des de dimecres a recollir els fusells de la rera guarda, estiguin a la mà de qui sigui, i des del dissabte exigirem que qualsevol ciutadà útil per al treball posseeixi un document d'una de les dues organitzacions sindicals, on es faci constar que realitzen una labor útil; i el que no posseeixi aquest document serà mobilitzat per als treballs del camp o els de fortificació.

Per tal d'aconseguir tot això, el Front de la Joventut Revolucionària estarà totalment al costat del Govern de la Generalitat i del de la República.

Són, com diu el nostre Full Setmanal, la Solució.

aclaración

II

Zinoviev nos deja ya el camino señalado para poder exponer lo que, según la opinión revolucionaria, ha de ser el llamado Ejército del Pueblo.

No había ningún acuerdo de partido en el cual apuntase que yo tenía que ir a desempeñar ningún cargo en el 2.º Regimiento de la 2.ª División. Tampoco yo he pedido a nadie, personalmente, cargo alguno en la citada unidad.

Lo que sucedía era de que en el Castillo de Figueras, al frente del Regimiento había falta un compañero responsable que pudiese dedicar todas sus atenciones a la organización de la parte del Ejército allí destacado. Y es por esto que, como el Cosejero de Defensa no podía abarcar el trabajo que sobre él pesaba, delegó en mí para que fuese de Delegado Político al Castillo.

Sucedía esto el día 2 de Enero. La primera impresión que yo recibí al llegar al Castillo, fué la de que la cosa estaba bastante desorganizada, bien sea porqué los responsables militares no ponían gran interés, o porqué las facilidades que les dieron resultasen un tanto exiguas.

El primero de los jefes en recibirme y presentarme a sus subordinados, ha sido el Teniente Coronel camarada Mundo, que digamos de paso, es uno de los pocos jefes allí destacados que

nos puede admitir confianza. Aparte del camarada Velasco que, por su liberalismo de siempre, merece todos nuestros respetos en cuanto a lo que la causa que estamos defendiendo se refiere.

El camarada Mundo, recuerdo perfectamente que al presentarme ante los oficiales, sargentos, etc. del grupo de Caballería, además de darme la bienvenida, ha dicho que «nuestro Ejército tendría que ser el Ejército del pueblo, que apartado de toda acción particular de partido, diese las garantías para la victoria al mismo tiempo que se inclinase hacia el mejoramiento, tanto político como económico de los trabajadores». Mi contestación no podía ser otra que la de agradecer tales palabras prometiendo que, mientras yo estuviese de Delegado Político allí, el Ejército no se saldría de los cauces que se han de seguir para ap'astar el fascismo y hacer triunfar la Revolución.

Cabía pues, después de esto, darme a conocer a los camaradas del Comité de Cuartel constituido días anteriores.

Me presento a estos camaradas del Comité y, junto con el que en aquel momento era presidente del mismo, camarada Manresa, nos disponemos a trabajar en todo lo concerniente a la misión encomendada.

La disciplina estaba algo relajada. Los soldados, la mayoría de las veces no atendían las órdenes, viniendo al cuar-

tel los días que querían sin pensar en el más mínimo en la responsabilidad que habían adquirido.

¿Quien tenía la culpa de esto? ¿Tenían la culpa los soldados? No. La culpa en primer lugar era del jefe del Regimiento que, por mucho que él diga o quiera decir, deja mucho que desear en lo que a la causa antifascista se refiere. Los informes que obran en mi poder respecto a este Sr. son un tanto dudosos y, si él lo desea, no tengo ningún inconveniente en darlos a conocer también, junto con estos artículos, para que el pueblo se dé cuenta de quienes son los que nos dirigen o tratan de dirigirnos. En primer lugar sólo he de decir que por noticias que he recibido de Tarragona, el Teniente Coronel Jefe del 2.º Regimiento de la 2.ª División, Sr. Michelena, es un acérrimo católico. En los sucesos de Octubre del año 1934, formaba parte integrante de los tribunales militares que juzgaban a los que se habían lanzado a la calle a luchar por la libertad. Algunos de los que han pasado por su presencia en aquel tiempo, los tengo a mi disposición y están dispuestos a comparecer ante la presencia del citado Sr. para decirle en la cara quien es y cual es su conducta. No importa que algunos *favorecidos* aleguen hechos favorables, pues, lo mismo en Octubre que ahora en la Revolución, no están todos los que son ni son todos los que están.

No tengo ninguna animosidad personal contra este Sr., pero, como revolucionario y como antifascista cien por cien, estoy obligado a poner las cosas en claro por así exigirle el saneamiento público de la causa de los trabajadores.

No se podía pedir disciplina a los soldados cuando los jefes y oficiales se pasaban el día entero (y sospecho que se lo pasarán aún) fortificando las trincheras del café Exprés u otros círculos recreativos de la población de Figueras.

Otros oficiales (no se si con el consentimiento del Jefe del Regimiento) se marchaban de paseo y tardaban ocho días en venir por el cuartel.—Por otra parte, lo sabía también, que además de ser oficiales del Ejército y cobrar su sueldo como tales, desempe-

cicle de conferències

divendres, 19 febrer

10 nit

joan carreres

dissertarà sobre:

«les internacionals»

◆ **nota:** aquesta conferència devia donar-se el passat dissabte i per circumstàncies va haver-se d'aplaçar. Cal que tots els militants hi assisteixin.

ñaban otros trabajos particulares por los que cobraban otro segundo sueldo, sin vérselos nunca el pelo por el Castillo de San Fernando.

Cuando esto sucedía así, hay quien con buena fé pueda decir que se puede pedir disciplina a los soldados? No.—Disciplina empezando por arriba, dando ejemplo los superiores para que los soldados además de seguir tal ejemplo, vean de que quien les dirige son hombres que ponen toda la fé y el entendimiento en las obligaciones que se les han escomendado.—Que se molestan, que trabajan, que corrigen todas las faltas y que, además, están dispuestos para lo que sea y cuando sea.

A mi secretaría, en mas de una ocasión han acudido los camaradas del Comité haciéndome la advertencia de que, los soldados no estaban dispuestos a consentir por mas tiempo que los oficiales continuasen por aquel camino y que nuestra obligación como responsables y revolucionarios, era llamarles la atención en buena forma primeramente, y si no atendían, pasar el comunicado a quien tuviese mas alta responsabilidad sobre el particular.

Así y todo y a medida de nuestras fuerzas íbamos encauzando aquella unidad militar por el sendero que en la hora actual corresponde a un Ejército Revolucionario.

Quien suscribe y en todas cuantas ocasiones les habló a los soldados, les apuntaba que la primera fase para nuestra formación, tanto en el frente como en la retaguardia, radicaba en la disciplina, pero admitiendo que esta disciplina no solamente había de existir entre los simplemente soldados, sino también entre los jefes y oficiales.

Jamás—y esto he de confesarlo—me han admitido mucha confianza algunos de los oficiales y jefes del 2.º Regimiento de la 2.ª División.

Comprendía y comprendo que de la noche a la mañana no se puede hacer uno revolucionario y, menos, cuando a sabiendas queda bien visible que muchos de los que hoy levantan el puño y se han inclinado hacia nosotros, toda su vida han sido fervientes admiradores de los que queriendo salvar España, los tenemos al otro lado de la barricada.

Cuando un hombre es revolucionario y lucha con fé por la causa del pueblo trabajador, se le conoce enseguida en la cara y así tenemos que si os fijais un poquito, amigos lectores, en la cara de muchos de los jefes y oficiales que con espuelas y brillantes polainas, pasean por el Castillo de San Fernando, podreis apreciar que hasta en la propia frente llevan el cuño indicador de la acción retrógrada del porvenir.

Por eso que cuando gente de pensamientos nada evolutivos se infiltra en nuestras unidades militares, el trabajo en las mismas hacia un sentido revolucionario, es un tanto difícil y muchas veces hasta se llega al extremo de crear enemistades solamente por el hecho de haberlo manifestado.

Pero bien, esta gente que hasta ayer no estaba con nosotros y que hoy hablan y tratan de enjuiciar la labor de los que desde la cuna han salido ya luchando por la causa de los proletarios. ¿A donde están? ¿A donde militan? ¿Quien los asciende? ¿Quien los defiende? Procuraremos tratarlo en nuestro siguiente escrito.

MANUEL GROSSI.

contra la difamació

i la calumnia

Les organitzacions reunides en virtut de la convocatòria cursada per la Federació Anarquista Ibèrica, acorden: Que és comprometen a no utilitzar en llurs campanyes la difamació o la calumnia en contra de les demés organitzacions antifeixistes, i a evitar tot allò que contribuïxi a sembrar la discòrdia en el si del front antifeixista.

F. A. I., C. N. T., J. L. L., P. O. U. M., J. C. I., Esquerra Republicana de Catalunya, Joventuts d'Esquerra, Partit Federal Ibèric, Estat Català, Joventut Partit Federal Ibèric, Joventut d'Estat Català

Hem de lamentar que entre els signants no hi hagi el P. S. U. C. ni la U. G. T.

Entenem que en aquests moments és de gran transcendència que tots els sectors antifeixistes actuïn de complert acord.

De no fer-se així ens exposem a perdre la revolució i la guerra.

diuençge, 28 de febrer del 1937

assemblea comarcal extraordinària

ordre del dia:

Informe polític

- » **defensa**
- » **organització i propaganda**
- » **agrari**
- » **sindical**
- » **premsa**
- » **municipal**
- » **joventuts**
- » **administratiu i socors roig**

Ponent CARRERES

- » **PAGES**
- » **SELLES**
- » **DEUSEDES**
- » **VINYES**
- » **GUTIERREZ**
- » **CARRERES**
- » **PALLAC**
- » **FERRER**

Precs i preguntes

NOTES: Aquesta Assemblea començarà a les 10 del matí i continuarà a la tarda. Tindrà lloc al local social, J. Maurin, 8, a la sala de conferències. Els assumptes a discutir són d'indiscutible importància, per tant, cada secció ha d'enviar, obligatòriament, delegats. On existeixin solament delegacions també convé que vingui una representació.

tribuna agrària

funcionament del sindicat agrícola

Hem parlat ja, degudament de la necessitat que tenim de constituir el Sindicat Unic Agrícola, hem també provat de demostrar totes les aventatges que el Sindicat portarà als camperols i a tots els consumidors en general.

Seria molt poc eficaç, o de poca utilitat, si després de parlar des de les columnes d'AVANT del Sindicat, no el presentéssim de la manera que deu ésser constituït, i de la manera que ha de funcionar.

A cada localitat allà on hi hagi més d'un Sindicat que es dediquin, o més ben dit, que tots ells agrupin pagesos, s'en formarà un de sol, d'acord amb el que disposa el decret del vint-i-set d'agost, passat i el Reglament d'aplicació del mateix decret, publicat posteriorment.

Vol dir al formar el Sindicat Agrícola, que el company que sigui actualment, de la C. N. T., U. G. T. o Rabassaires, ha de deixar d'esser-ne? De cap de les maneres, són qüestions que entren dintre el sentit de cada pagès. ¡Allà ell! Pot continuar colitzant dintre l'organització que més li plagui, però sempre, per totes les funcions econòmiques i comercials que els pagesos tenim de realitzar, dintre del Sindicat Agrícola junt amb tots els altres conreadors.

El Sindicat serà dividit en quatre Seccions principals:

Secció de Compres
Secció de Ventas
Assegurances o Risc
i Caixa Rural de Crèdit

També funcionarà dintre del Sindicat la Secció de treball Col·lectiu.

A l'anomenar les quatre seccions principals, vol dir que ja es preveu que en podran funcionar d'altres de menys importància en general, però, que dintre d'una Comarca, poden haver-ni de molta importància. A la nostra Comarca de l'Alt Empordà s'en destaca una que és la Vinícola. No podem pas deixar de que a cada Sindicat funcioni la seva Secció Vinícola. I altres comarques es trobaran amb la mateixa situació que nosaltres en diferents rams de l'agricultura.

Cada una de les seccions, que està dividit el Sindicat, tindrà la seva feina corresponent, per tal de fer marxar regularment el seu comés. Seria de molt poca eficàcia el funcionament del Sindicat, si el deixaven solament a la feina de la localitat. Els Sindicats reunits amb Assemblea General elegiran el Consell Comarcal, per mitjà del qual tots els Sindicats faran les seves operacions de tipus Comercial.

Els delegats dels Consells Comar-

cals reunits formaran la Federació de Sindicats i tindrà el comés de fer funcionar totes les operacions de tipus general.

Hem presentat tal com deu haver d'ésser i com ha de marxar el Sindicat. En altres números del nostre setmanari procurarem tractar del funcionament de totes les Seccions i principalment la nostra posició davant el treball Col·lectiu.

A FERRER.

Llançà, Febrer 1937.

TRENCAR LA UNITAT PROLETÀRIA EN NOM DE LA REVOLUCIÓ DEMOCRÀTICO - BURGESA, ES FER EL JOC A LA BURGESIA

ENCARA NO S'HA PERDUT EL RESSÓ DE LES PARAULES DE LLUÍS COMPANYS: "...QUE ES DESENGANYIN ELS REPUBLICANS, ARA ÉS L'HORA DE LES REALITZACIONS DE LA CLASSE TREBALLADORA..."

Marx coincideix amb Proudhon, en la destrucció de la màquina contemporània de l'Estat. Aquesta coincidència entre el marxisme i l'anarquisme —tant de Proudhon com de Bakunin— no la volen veure ni els oportunistes ni els kautskistes, perquè precisament per no estar conformes amb la coincidència esmentada, s'han separat ells mateixos del marxisme.

LENIN

canvi de telegrames

En vista de l'acord contrarrevolucionari prèis per la junta de govern de Madrid, foren enviats al senyor Largo Caballero els següents telegrames, per el Comitè local del P. O. U. M i de la J. C. I., per la redacció d'*avant* i per l'Agrupació d'Estudiants Comunistes.

«Protestamos enérgicamente atentado contra revolución en la sección de nuestro partido en Madrid Exigimos levantamiento medidas de represión contra «El Combatiente Rojo» y radio P. O. U. M.»

A això el president del Consell contestà de la següent forma: «Medida refierese su telegrama ha sido adoptada por Gobierno Generalidad al que deben dirigirse pues Gobierno Central no puede interferirse decisiones tal índole»

Però després de les declaracions del senyor Terradellas, afirmant que el Govern de la Generalitat no tenia res a veure amb dites mesures, perquè no hi havia molit que les aconsellessin perquè no podia intervenir-hi, el senyor Largo Caballero ens envià el següent telegrama:

«Por haber recibido confusamente redactados y todos ellos fechados en Cataluña los primeros telegramas de protesta por incautación de periódico y radio P. O. U. M. creí se trataba de cuestión que afectaba a región autónoma. Telegramas posteriores aclaran asunto refiérese Madrid Pido información Gobierno dicha plaza y a la vista de la misma estudiaré el caso con toda atención.»

Com es veu el senyor Largo Caballero que està sòtmés a lamentables equivocacions no s'havia enterat d'una mesura de tanta importància com ho és la presa per la Junta de Madrid. Esperem doncs que una vegada assabentat del cas obrarà amb justícia envers un partit que en aquests moments lluita també defensant Madrid dels invasors feixistes.

Els caiguts en la lluita moren sota la
consigna:

“NI UN PAS ENRERA”

Podem trair-la, els de la reraguarda?

la voz del frente

Después de mucho discutir sobre el asunto que vamos a exponer, hemos llegado a la conclusión, de que hay gentes con fines antirrevolucionarias y con insidias que no merecen ninguna palabra y menos ninguna protesta escrita por parte del interesado, que se aprovechan de la menor ocasión, para verter, sobre un hombre puramente revolucionario, su baba inmundada de reptiles venenosos y que como a tales tendrían que ser tratados.

No vamos a citar nombres porque sobran y además, en la Bandera «Rosa Luxemburgo» de Figueras, todos sabemos quienes son los sujetos aludidos, más nos interesa aclarar que esta vez, la intriga y la bilis, se ha vertido sobre un hombre como nuestro hermano Borrell. Sabemos todos quién es Borrell y por está razón salimos en su defensa, convencidos de que un hombre de sus cualidades, no hace caso de los ladridos de perros falderos.

El caso es que además de las insidias contra nuestro amigo empezaron el trabajo de zapa en la Bandera, para que nos quedáramos todos si Borrell no venia al frente con nosotros, cuando sabian de cierto, que si no venia, era por orden del C. E. del Partido y que un militante de las condiciones de nuestro amigo, se debe a la disciplina del Partido, total, que se quedaron ellos que seguramente era el fin que se proponían. Quede bien asentado que salimos en su defensa sin que el esté enterado y convencidos de que ponemos las cosas en su sitio y que los que tachan a un hombre de la integridad de Borrell, lo hacen porque saben que él, no se molestará en hacerles caso.

Los camaradas de La Escala de la
3ª Bandera de la C.^a «Maurín».

AVANZADILLA FORNILLOS.

Divendres passat va aparèixer *A la lluita* portantveu de les Juventuts Llibertaries de la nostra comarca.

Ens plau saludar cordialment aquest fraternal col·lega esperant que el dinamisme dels seus redactors ajudarà a aclarir la boira que actualment enterboleix el cervell de molts proletaris que, seguint les consignes desplaçades i contraproductes de dirigents que temen la revolució, van per un camí que no és l'adequat per aconseguir l'emancipació dels productors.

Que les orientacions de *A la lluita* junt amb les suggerències d'*avant*!! iluminin els viaranys plens d'espines però, rectes, que han de conduir als obrers conscients a la victòria definitiva.

Que *A la lluita* i *avant*!! siguin els portaveus de les aspiracions combatives que senten vivament les joventuts revolucionàries.

Fem que aquests setmanaris dediquin tota l'atenció: a l'aixafament del feixisme i al triomf de la revolució social.

**Els obrers no tenen pàtria.
Per tant no se'ls pot prendre el
que no posseeixen.**

MARX

Gàrfiques TRAYTER, Cervantes 13, Figueres

avant...!

**no volem ni admetem
predominis partidistes.
desitjem la unió sincera
de tot el proletariat.**

exèrcit proletari! exèrcit d'alliberació!

Primer i per sobre de tot per a guanyar la revolució és precis guanyar la guerra. Quin dubte hi cap!

Els homes del P. O. U. M. com a marxistes hem estat sempre d'acord, principalment en els moments de lluita i revolució, d'organitzar, traient-lo de les entranyes creadores del poble treballador, un exèrcit obligatori, disciplinat, de la màxima severitat i el màxim rigor disciplinari, i, no solament això, sinó lligar a aquestes necessitats guerres a tots els ciutadans.

Precisa, urgeix, l'ofensiva guerrera que ens condueixi a la victòria el més ràpidament possible. La defensiva és la mort de l'insurrecció digué Marx. I éssent aquesta guerra la continuació de l'insurrecció, popular provocada el 19 de Juliol, la defensiva seria també la seva mort.

Ara bé. Perquè no s'ataca si precisa, si urgeix, si es necessita?. Socialistes,

comunistes, anarquistes, totes les organitzacions obreres estan conformes en què cal organitzar un exèrcit i guanyar per sobre de tot la guerra amb unió i disciplina.

Què passa doncs?. Armes! armes!, això es el primer que es necessita. I, perquè no n'hi ha en la quantitat que seria menester?. Per el que sabem, això ho saben els que gesticulen demanant la unió, i per altra part, inventen totes les infàmies per a trencar-la, que juguem suïcidament a la camalleta política per arregar-se el seu partit l'administració de la victòria.

I, tota aquesta irresponsabilitat, tot aquest discurssejar vagament sense fer res pràctic, tot aquest abandonament en material i organització en certs fronts, demanant per altra part l'unio amb catòlics i burgesos, tota aquesta amanida caòtica, va dirigida en primer terme contra les masses obreres i camperoles que segueixen el P. O. U. M.

I tot perquè? Pel delicte de demanar un exèrcit proletari; exèrcit d'alliberació!

Prou!, prou n'hi ha!, de camalletes, de confusionismes, de reformisme en fi. El poble treballador demana una serietat en la conducta, una sincera unitat revolucionària, una disciplina de guerra en el front i en la rera-guarda, i, un llenguatge clar sense enganys de cap mena. La imperiositat de la guerra contra el feixisme cruel i exterminador ens imposa una sinceritat i una eficàcia. I, aquesta eficàcia, la trobarem solament amb

un govern fort i un exèrcit fort. I aquest govern fort—la pràctica ens ha allisonat sobre aquest punt tal com nosaltres hem vingut delatant des del primer moment, i principalment des de la provocada crisi del govern de la Generalitat—es trobarà creant-lo amb la unió sincera i indestructible de totes les organitzacions proletàries i l'exèrcit fort, l'exèrcit roig que ha de fer caure el feixisme per sempre, solament s'aconseguirà organitzant-lo sobre les bases d'aquesta unió proletària i baix el control directe de aquestes organitzacions, però sota també una disciplina de ferro, i, darrera aquesta, perquè el seu aliau sigui indeturable, perquè els homes abans que màquines són homes, ha de existir i saturar-lo d'un ideal suprem que el galvanitzi. Aquests homes han de saber que aquesta disciplina condueix a un fi. I, aquest fi és la victòria, i darrera d'ella un món nou un món millor, un món més just, més humà, un món Socialista.

Una política o actuació sincera, audaç, encaminada cap un pervindre és la que ens conduirà a la lluita i al sacrifici. Això és el que necessita el moment actual, Això és el que demana el poble treballador i el sincer antifeixista. I, si malgrat d'això s'insisteix en aquesta política aburgesada, de claudicació de temor i de frivolitat dissimulada amb grans frases, les organitzacions revolucionàries, que no coneixen els obstacles, acostumats com estan els seus militants a jugar-se la vida des de molts anys, es veuran obligades a agafar per si soles el timó de la revolució antifeixista i a vencer per si soles a tots els enemics.

Amb unitat sincera. Amb disciplina guiada a un fi. Per l'exèrcit proletari! Per l'exèrcit d'alliberació! A per la victòria! Pel Socialisme!

F.

**democràcia burgesa i democràcia
obrera són dos règims antagònics
nosaltres lluitem pel triomf
de la democràcia obrera.**

